

soud dovodil, že „podmínky pro vznik odpovědnosti za nemoc z povolání jsou zcela na straně žalovaného 1)“, u kterého 14 let pracovala za podmínek, z nichž vzniká nemoc z povolání, zatímco k žalované 2), přestože byla uvedena na seznamu zaměstnanců v příloze kupní smlouvy o prodeji části podniku ze dne 12.12.1994, fakticky nikdy do pracovního poměru nenastoupila, nebyla jí přidělena žádná práce, žádnou práci u ní neodvedla a tudíž „u žalované 2) nepracovala za podmínek, z nichž vzniká nemoc z povolání“.

K dovolání žalovaného 1) Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 10. 11. 2003 č.j. 21 Cdo 920/2003-115 rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vycházel z názoru, že vykonává-li zaměstnanec práci podle pracovní smlouvy za podmínek, za nichž vzniká nemoc z povolání, přejímá nový zaměstnavatel práva a povinnosti z tohoto pracovněprávního vztahu s touto vlastností v nezměněné kvalitě, bez ohledu na to, kdy (zda vůbec) bude případně zjištěna nemoc z povolání. Protože rozsah přecházejících práv a povinností z pracovněprávních vztahů je v zásadě vymezen mírou práv a povinností, která dosavadnímu zaměstnavateli vyplývají z trvajících (existujících) pracovních poměrů k zaměstnancům, jichž se přechod týká, není z hlediska uvedených závěrů významné, že výkon pracovněprávního závazku je v okamžiku přechodu dočasně suspendován z důvodu některé z překážek v práci podle ustanovení § 124 až § 130 zák. práce. Dovodil tedy, že v posuzovaném případě na základě smlouvy o prodeji části podniku ze dne 12.12.1994 přešla na žalovanou 2) okamžikem prodeje části podniku - provozu slévárny v Ž. - rovněž veškerá práva a povinnosti z pracovněprávního vztahu žalobkyně upínající se k jejímu existujícímu (trvajícím) pracovnímu poměru k žalovanému 1), u něhož vykonávala práci slévárenské dělnice za podmínek, z nichž vzniká nemoc z povolání, kterou byla později postižena.

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci poté [k odvolání žalobkyně a žalované 2)] rozsudkem ze dne 18.3.2004 č.j. 36 Co 645/2003-126 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že „základ žalobního nároku je zcela opodstatněný ve vztahu k oběma žalovaným“. Uvedl, že odpovědnost za škodu způsobenou žalobkyní nemocí z povolání je dána „z důvodů vysvětlených již Nejvyšším soudem“, že však „zároveň nelze pominout existenci ustanovení § 477 obchodního zákoníku“. Ručitelství závazek podle ustanovení § 477 odst. 3 obch. zák. je vázán na existenci splatné pohledávky, jejíž splnění je ručením zajištěno, a „povinnost ručitele nastupuje až tehdy, jestliže dlužník svůj závazek nesplní“. Odvolací soud proto dovodil, že „v daném případě, kdy žalobkyně je v postavení věřitele kupujícího, tj. žalovaného 2), pak žalovaný 1) jako prodávající za uspokojení její pohledávky z titulu náhrady škody na zdraví ručí a je tak dána jeho pasivní legitimace ve věci“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný 1) dovolání. Namítal, že odvolací soud se neřídil závazným právním názorem odvolacího soudu, který dospěl k závěru, že základ nároku je opodstatněný ve vztahu k žalované 2). Podle názoru dovolatele, jestliže by odvolací soud „posoudil, že je na místě i aplikace § 477 obchodního zákoníku ve vztahu k žalovanému 1), vyslovil by zcela nepochybně právní názor, že základ žalobního nároku je opodstatněný ve vztahu k oběma žalovaným“. Protože odvolací soud k takovému závěru nedospěl, není podle názoru žalovaného 1) postup odvolacího soudu správný. Žalovaný 1) navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, že k uzavření smlouvy o prodeji části podniku došlo dne 12.12.1994 - podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 1. 10. 1995, tj. předtím, než nabyl účinnosti zákon č. 118/1995 Sb., kterým se mění a